

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14776/2024
20.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Радоњић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зајечару, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 950/23 од 27.12.2023. године, у седници одржаној 20.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 950/23 од 27.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж 950/23 од 27.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П 535/20 од 31.05.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за претрпљене душевне болове због повреде слободе због неоснованог притвора исплати 240.000,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом на овај износ почев од 31.05.2022. године до коначне исплате, док је тужбени захтев тужиоца за вишак од досуђеног износа од 240.000,00 динара са досуђеном законском затезном каматом до траженог износа од 400.000,00 динара са траженом затезном каматом обрачунатом на овај износ, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 120.025,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж 950/23 од 27.12.2023. године, укинута је пресуда Основног суда у Неготину П 535/20 од 31.05.2022. године и одбачена тужба тужиоца.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. у вези члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати

ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажним решењем укинута је првостепена пресуда и тужба тужиоца је одбачена. Побијана одлука донета је применом одредби члана 374. став 2. тачка 10. у вези члана 359. став 1. ЗПП. Ревидент указује на битну повреду одредбе парничног поступка. Неправилна примена одредби процесног закона није разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 420. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Када другостепени суд, одлучујући о жалби, укине првостепену пресуду и одбаци тужбу, нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП.

Наиме, у таквој ситуацији, каква је и у конкретном случају, другостепени суд укида првостепену пресуду и одбацује тужбу решењем као врстом одлуке. Већ само та, формалноправна чињеница је довољна да се у тим случајевима елиминише примена поменуте законске одредбе и да се о ревизији одлучује применом члана 420. ЗПП. Осим тога, одредба члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП садржи и део који захтева да другостепени суд усвоји жалбу, укине првостепену пресуду али и одлучи о захтевима странака, дакле мериторно оконча спор. Тек тада се стичу услови да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП. Одлука другостепеног суда у конкретном случају, не може да се сматра преиначењем првостепене пресуде, што би омогућило дозвољеност ревизије по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Поред тога, сагласно одредби члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, у конкретном случају ревизија није дозвољена будући да је одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 04.03.2019. године, а вредност предмета спора је 400.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић